

Asociatia RENINCO ROMANIA

Reteaua Nationala de Informare si Cooperare pentru integrarea in comunitate a copiilor si tinerilor cu cerinte educative speciale

Buletin Informativ nr. 3, anul 11, săptămâna 30 ianuarie – 5 februarie 2023

Cuprins:

- Noutăți de la Ministerul Educației Naționale
- Ziua de 30 ianuarie - Ziua Internațională a Non-violenței în Școli
- **NOU!!** Sumarul Buletinului Agenției Europene pentru Cerințe Speciale și Educație Incluzivă – ianuarie 2023
- Cum ajung copiii victimele drogurilor chiar în curtea școlii
- Nevoia fundamentală a elevului meu este de a avea spirit. Și o voi urmări permanent, uneori împotriva voinței lui
- Cotizația RENINCO 2023

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Noutăți

❖ Competiții în anul școlar 2022 – 2023

Listele și calendarele competițiilor ce se vor desfășura în România, la nivel internațional, național și regional în anul școlar 2022 – 2023 sunt postate la: <https://www.edu.ro/olimpiade-si-concursuri>:

- Calendarul olimpiadelor și concursurilor școlare desfășurate în România și în străinătate la care participă elevi români - 2023
- Calendarul olimpiadelor naționale școlare - 2023
- Calendarul activităților de pregătire și selecție a loturilor naționale pentru participarea la olimpiadele internaționale - 2023
- Calendarul concursurilor naționale școlare finanțate de către Ministerul Educației - 2023
- Calendarul concursurilor naționale școlare fără finanțarea Ministerului Educației - 2023
- Olimpiada Națională a Sportului Școlar - calendar competițional național (2022 – 2023)

- „Campionatele naționale școlare” - 2023 / Calendarul competițiilor sportive organizate pentru elevii-sportivi legitimați la unitățile de învățământ cu program sportiv integrat și suplimentar (etapele naționale)

sursa: www.edu.ro, 20 ianuarie 2023

Ziua de 30 ianuarie - Ziua Internațională a Non-violenței în Școli

Pe 30 ianuarie, în mai multe țări ale lumii, este sărbătorită Ziua Internațională a Nonviolenței în Școli. Scopul acestei zile este promovarea ideii de educare a copiilor în armonie, solidaritate și respect, mesajul principal al acestei zile fiind „dragoste universală, nonviolență și pace. Dragostea universală este mai bună decât egoismul, nonviolența este mai bună decât violența și pacea este mai bună decât războiul”.

Ziua Internațională pentru nonviolență în școli a avut ca zi de plecare 30 ianuarie, aceasta fiind ziua celebrării morții lui Mahatma Gandhi, supranumit părintele independenței Indiei și inițiatorul mișcărilor de revoltă neviolente, cel care spunea: „nonviolența este arma celor puternici.”

Ziua Nonviolenței și a Păcii, fondată în 1964, cunoscută și ca Ziua Internațională a Nonviolenței și Păcii, este o inițiativă mondială, neguvernamentală, independentă, liberă și voluntară a educației pentru nonviolență și pace care se desfășoară în școli din întreaga lume, prin centre de educație, la care sunt invitați să participe profesori și elevi de toate nivelurile din toate țările. Această zi promovează o educație permanentă în și pentru armonie, toleranță, solidaritate, respect pentru drepturile omului, nonviolență și pace.

Chiar dacă Ziua Internațională pentru Nonviolență în Școală este sărbătorită pe 30 ianuarie, mesajul ei trebuie să dureze și să se manifeste în fiecare zi. Toate formele agresiunii întâlnite în școli - de la îmbrânceli și jigniri, până la injurii, vulgarități, intimidări fizice și verbale - trebuie să dispară iar relațiile interumane elev-coleg, elev-profesor, elev-părinte trebuie dezvoltate pe o bază de armonie și toleranță, în care puterea de convingere a cuvântului și nu a violenței trebuie să primeze.

SUMARUL BULETINULUI AGENȚIEI EDUROPEENE PENTRU CERINȚE SPECIALE ȘI EDUCAȚIE INCLUZIVĂ – IANUARIE 2023 (http://www.european-agency.org?utm_source=eBulletin&utm_campaign=b1c7c9dc46-GA_Agency-eBulletin-January-2023&utm_medium=email&utm_term=0_66e0e53f5b-b1c7c9dc46-12237525)

- [New Agency Materials](#)/Noi materiale ale Agenției

RENINCO - Buletin Informativ nr.3, anul 11, saptamana 30 ianuarie – 5 februarie 2023

- [A framework of values and competences for inclusion for education professionals](#)/Un cadru de valori și competențe pentru incluziune pentru profesioniștii din educație
- [Inclusive Education and the Pandemic – Aiming for Resilience](#)/Educația incluzivă și pandemia – obiectiv reziliență
- [European Agency Statistics on Inclusive Education](#)/Agenția europeană de statistici în educația incluzivă
- [Voices into Action synthesis report and infographic](#)/Vocile în acțiune raport de sinteză și infografice
- [Second edition of the Agency's position paper](#)/Ediția a doua a documentului de poziție al Agenției
- [International Co-operation](#)/Cooperarea internațională
- [New projects within the European Commission's Technical Support Instrument](#)/Proiecte noi în cadrul instrumentului de suport tehnic al Comisiei Europene
- [Agency participation in Commission Working Groups to develop the European Education Area](#)/Participarea Agenției în grupuri de lucru ale Comisiei pentru a dezvolta Aria de Educație Europeană
- [Towards a shared vision of inclusion in education: UNESCO webinar report](#)/Către o viziune împărtășită a incluziunii în educație: Raport webinar UNESCO
- [UNESCO International Bureau of Education \(IBE\) inclusive education resource pack](#)/Pachetul de resurse pentru educație incluzivă al Biroului internațional al educației (BIE)
- [International Day of Education calls for political mobilisation to prioritise education](#)/Ziua internațională a educației cheamă la mobilizare politică pentru prioritizarea educației
sursa: http://www.european-agency.org?utm_source=eBulletin&utm_campaign=b1c7c9dc46-GA_Agency-eBulletin-January-2023&utm_medium=email&utm_term=0_66e0e53f5b-b1c7c9dc46-12237525

Cum ajung copiii victimele drogurilor chiar în curtea școlii

Cum stăteam noi aşa şi ne zvârcoleam cu legile educației, admitere, bacalaureat şi alte finețuri dintr-astea, trei puștani de la o școală din Petroșani s-au drogat în curtea școlii. I-a prins Poliția, i-a testat, s-a confirmat ca au consumat substanțe psihotrope.

Reiau că poate n-ați fost pe fază. Trei elevi, în vîrstă de 14 ani, în clasa a VIII-a. În curtea școlii. Domn'e, zic, o fi vreun caz izolat, nu se poate, ia să vedem noi ce spun statisticile. M-am îngrozit. Cel puțin în școlile din mediul urban, e aproape imposibil să nu existe câțiva copii care să nu fi încercat, măcar o dată, o asemenea experiență.

În Raportul național privind situația drogurilor 2021 (<http://ana.gov.ro/rapoarte-si-studii/>) se precizează că ratele cele mai mari de consum se observă în rândul populației tinere cu vîrste cuprinse între 15 și 34 de ani. 9,5% dintre elevii în vîrstă de 16 ani au consumat cel puțin o dată un drog ilicit, iar adolescența este vîrsta cu vulnerabilitatea cea mai mare la inițierea consumului de droguri. Cei mai tineri dintre consumatori încep încă de la 12 ani. Aproximativ unul din zece tineri din media populației școlare, pe care s-au făcut aceste studii, a încercat măcar o dată un drog ilegal. Pe primul loc se află canabisul, urmat de inhalante și droguri sintetice (etnobotanice, "legale",

“spice”, “drogul zombie” etc.). În special pentru cannabis și drogurile sintetice, rata consumului crește agresiv, trend asemănător cu direcția consumului în populația generală.

Primul meu reflex a fost, după ce am văzut aceste date, este să mă întreb cum pot lupta școlile cu acest fenomen. Care este cadrul legal, ce politici de prevenție există și care sunt instituțiile care pot ajuta în acest sens. Așa că am pus mâna pe telefon și m-am apucat să sun în stânga și-n dreapta după opinii avizate, pe care să le pot prezenta în cadrul emisiunii pe care o moderez la Europa FM. Mi-au confirmat doctorul Bogdan Gheorghe, reprezentant al agenției și Eugen Hriscu, psihoterapeut, un foarte bun cunoșător al politicilor de prevenție.

În cadrul discuției pe care am avut-o, primul invitat a precizat că un pericol foarte mare îl reprezintă și consumul de etnobotanice sau drogurile legale. Mai nou, după închiderea magazinelor de tip “spiceshop” sau “magazine de vise”, aceste substanțe sunt comercializate online. Cu alte cuvinte, adolescenții își iau doza nu de la dealer-ul din colțul străzii sau din cine știe ce magazine dubioase, ci de la curierul care bate frumos la ușă, îi dă pachetul și semnează de primire. Bogdan Gheorghe a atras atenția că aceste droguri sunt cel puțin la fel de periculoase cum sunt cele tradiționale pentru că sunt fabricate în laborator, cu caracteristici de natură să imite drogurile naturale și care declanșează mult mai repede gradul de dependență. Comerțul online de etnobotanice este, spunea interlocutorul meu, mult mai greu de controlat și de oprit.

Autoritățile române s-au mulțumit să delege Poliției problema prevenției.

Eugen Hriscu, cel de-al doilea invitat, ne-a ajutat să înțelegem și care este istoricul acestui fenomen, punctând faptul că începuturile consumului de droguri în România datează după anii '90. Practic, societatea românească nu are mai mult de douăzeci, treizeci de ani de experiență în combaterea acestui fenomen, iar factorii de decizie nu au reușit să construiască un sistem real și eficient de prevenție. Autoritățile din țara noastră s-au mulțumit să delege această responsabilitate în mânile Poliției. În acest moment, afirma Hriscu, România este singura țară din Uniunea Europeană care are ca sarcină prinderea, dar și tratamentul consumatorilor.

Observația invitatului meu circumscrie o problemă mult mai mare decât ne-am putut imagina. La noi, problema consumului de droguri nu reprezintă o problemă de sănătate și de educație, așa cum ar trebui să fie în mod normal, ci una de sancțiune și pedeapsă.

Mi-am amintit, vorbind cu Eugen Hriscu, că în urmă cu câteva luni a existat chiar o inițiativă parlamentară prin care se urmărea înăsprirea măsurilor privind consumul de substanțe psihotrope, ajungându-se chiar la închisoare. Din fericire, proiectul nu a fost adoptat. Am fost curios, ca părinte și profesor, să știu cine totuși ar trebui să facă ceva, ce instituții sunt responsabile ca drogurile să nu mai ajungă în curtea școlii. Ministerele Educației și Sănătății, ne-a spus Eugen Hriscu. Presa și societatea civilă sunt, de asemenea, structuri care pot contribui pe partea de informare, prevenție și educație. Nu este deloc irelevant, a mai menționat Hriscu, ce instituție a statului coordonează aceste programe. Spre exemplu, Ministerul Sănătății nu a fost dispus să preia această responsabilitate și a fost mai degrabă fericit să o paseze Poliției Române. Din cauza absenței acestui jucător important și esențial în zona politicilor de prevenție, nu avem în acest moment programe de prevenire, validate științific în școlile din România. În plus, în țara noastră nu există un centru de tratament al dependenței pentru minori.

“Dacă ai un copil dependent de droguri, nu ai unde să-l internezi într-un centru în care să primească tratament pe termen lung”, afirma invitatul meu.

De ce nu vedem reacții concrete din partea lor, răspunsul nu este foarte complicat: “Nu avem, spunea Eugen Hriscu, înțelepciunea de a prelua soluțiile care s-au dovedit eficiente (din țările cu mai multă experiență în domeniu, n.r. M. B.). Preferăm această atitudine de negare și ignorare a problemei, iar în momentul în care problemele apar de sub preș, aşa cum se întâmplă de obicei, chemăm Poliția”.

Exact cum s-a întâmplat cu cei trei elevi de la școala din Petroșani despre care vă povesteam la începutul articolului.

Din precizările pe care le-am obținut din partea reprezentantului Agenției Naționale Antidrog, am reținut că, în pofida programelor pe care le desfășoară în școli, impactul acestora este încă unul modest. Agenția nu dispune de resursele necesare pentru a acoperi nevoie de informare și prevenție la nivel național. Deși există filiale ale acestei instituții în fiecare județ, nu sunt mai mult de câțiva angajați. Există și județe cu câte unul sau doi medici psihologi. Imposibil, practic, să asigure parteneriate cu sute de școli. În plus, nici specialiști prea mulți pe zona asta nu avem. Vă spuneam în debutul rândurilor de față că nu mi-a fost foarte ușor să găsesc pe cineva care să mă lămurească ce pot face școlile în combaterea acestui fenomen. Bănuielile mi-au fost confirmate de medicul Bogdan Gheorghe. Nu, nu avem suficienți oameni pregătiți care să ne ajute copiii să se ferească sau să lupte cu dependența de droguri.

În conversația mea cu cei doi experți, am preluat și telefoane din partea ascultătorilor. Unul dintre ei mi-a atras atenția în mod special, după ce a relatat că a găsit o pungă cu marijuana în apropierea locuinței sale și că “i-a fost frică să sună la poliție”. Ascultătorul a motivat că, foarte probabil, ar fi urmat câteva ore de audieri, declarații de scris, poate și alte consecințe pe care nu a dorit să și le asume. Ceea ce m-a făcut să cred că încă o problemă la ceea ce scriam mai devreme este și lipsa oricărui reflex civic din partea noastră, a cetățenilor obișnuiți, de a ne implica în gestionarea acestei probleme. “Nu e treaba mea!”. Vă sună cunoscut?

Am primit foarte multe reacții, comentarii și mesaje după emisiune. Mulți profesori care mi-au semnalat că în școlile lor se consumă droguri, iar conducerea ignoră cu desăvârșire acest fenomen. Părinți care au confirmat că elevii sunt foarte ușor de abordat de cei care comercializează droguri legale sau ilegale. Am primit chiar sugestii în ceea ce privește consultarea și a altor specialiști care au studiat îndeaproape politicile de prevenție din țări cu mai multă experiență în acest domeniu.

Ceea ce (mai rezistați un pic?) am și făcut. Vlad Zaha este unul dintre ei. Criminolog, specializat în politica drogurilor și bun cunoscător al exemplelor de bună practică din alte state europene, Vlad este foarte activ în spațiul public pe această temă. L-am sunat și l-am rugat să mă ajute cu informații care să mă lămurească cum și ce pot face instituțiile statului în lupta cu consumul de droguri.

Vlad mi-a confirmat ceea ce simteam cumva de la bun început. Școlile sunt complet nepregătite în față acestui fenomen, iar instituțiile statului aproape absente în gestionarea lui. Creșterea accelerată a consumului de droguri și, implicit, a cazurilor exceptionale prin care sunt identificați elevi administrându-și droguri în curtea școlii, constituie, aşa cum îmi spunea și Eugen Hriscu în emisiunea de la Europa FM, o consecință directă a strategiilor antidrog ineficiente și contraproductive. Direcția pe care România o urmează se bazează pe tacticile anilor 1980-1990 din statele vestice (“scare straight”, “just say no” sau “zero tolerance”). Campaniile antidrog din școli și din spațiul public au în vizor perpetuarea de informații terifiante, speriori menite să prezinte false

generalizări traumatizante ale efectelor drogurilor, să convingă elevii și tinerii să zică pur și simplu “nu drogurilor” și să răspundă dur, cu toleranță zero, împotriva consumatorilor de droguri.

Arestarea sau incriminarea elevilor deschide drumul către o “carieră criminală”

Aceste strategii, spunea Vlad Zaha, nu mai sunt implementate de aproximativ 15 ani nici măcar în statele care le-au conceput, pentru că și-au dovedit nu doar ineficiența, ci chiar contra-productivitatea – adică fac mai mult rău decât bine. Cel mai recent, cercetătorii lideri din domeniul prevenirii dependențelor și consumul de droguri au descoperit că prezența accentuată a poliției în școli, cu scopul prevenirii infracționalității determină mai mulți elevi să consume droguri în mod abuziv. Mai mult, din alte cercetări, reiese că există dovezi semnificative cum că elevii care participă la programe antidrog în școli concentrate pe informații traumatizante ajung să aibă o frecvență a consumului de droguri mai ridicată decât elevii care nu au participat la acele programe. Descoperirile se aliniază cu recomandările expertilor de la Organizația Mondială a Sănătății, de la Comisia Globală pentru Politica Drogurilor și de la Consorțiul Internațional pentru Politica Drogurilor, care subliniază clar că programele destinate să sperie elevii, să promoveze abstinență, să-i determine să spună NU drogurilor sau chiar să testeze elevii ca să determine consumul, au impact ZERO în reducerea consumul de droguri și determină chiar rate crescute ale abuzului de substanțe în rândul elevilor.

Mai mult, arestarea sau incriminarea elevilor și tinerilor deschide, pur și simplu, drumul către ceea ce în criminologie este numit o “carieră criminală”. În momentul în care poliția intervine în școli, ori în cazul în care tinerii ar fi testați antidrog la școală, nu mai avem doar un elev care probleme cu abuzul de substanțe, ci avem deja o etichetare a aceluia elev drept un infractor, un răufăcător. Acea etichetă din urmă are cele mai mari șanse de a-i distrugă viața – stigma care vine cu o ștampilă de răufăcător determină în majoritatea cazurilor că acel copil va crește și va înainta în cariera de răufăcător. Pentru elevi, secțiile de poliție, arestul, interogările sau chiar centrele de detenție sunt nimic altceva decât medii prin care un elev cu un comportament nedovit devine mult mai rău și își cimentează identitatea de “răufăcător”.

Ceea ce funcționează, de fapt, sunt abordările sistematice și repetate prin care tinerilor le sunt prezentate metodele prin care drogurile sunt făcute să pară atractive

Când vorbim de strategii eficiente, observă interlocutorul meu, trebuie să renunțăm total la miturile cum că disciplina, duritatea, sperieturile, testarea și pedepsele funcționează în prevenirea, reducerea sau stoparea consumului de droguri – acestea sunt doar niste minciuni perpetuate din războiul împotriva drogurilor din anii 90, în SUA. Luarea de poziții împotriva acestor strategii monstruoase este o rutină în criminologie și științele adiacente, pentru că nu există nicio dovadă cum că acele metode funcționează – în schimb, există mii de studii care dovedesc cât rău determină acele abordări.

Ceea ce funcționează, de fapt, sunt abordările sistematice și repetate prin care tinerilor le sunt prezentate metodele prin care drogurile sunt făcute să pară atractive – de ce vrea acel dealer/traficant să mă facă să cumpăr și să consum diferite droguri, ce se întâmplă mai apoi cu banii pe care i-am oferit? Mai mult, referindu-ne la efectele drogurilor, sunt adevărate așteptările experiențelor pe care le pot avea din consumul anumitor droguri (mă vor face să mă simt bine, să scap de probleme, să mă distrez și să mă relaxez)? Pe lângă faptul că mesajul principal nu trebuie să fie de cât de nocive sunt drogurile, campaniile antidrog trebuie să evite orice asociere cu ideea cum că consumatorii ar fi criminali sau ar merita stigmatizati, arestați sau excluși, cum că ar trebui testați

ca să fie identificați și că ar trebui pedepsiti. Elementul justiției penale trebuie eliminat complet (asta însemnând că rolul poliției în campanii trebuie să fie minimal sau inexistent), și înlocuit strict cu abordări de psihologie comportamentală, psihologie socială sau clinică după caz, și cu elementul medical în sensul sănătății publice.

Politicienii trebuie să înțeleagă, concluzionează Vlad Zaha, că implementarea unei conducte între școală și închisoare nu este soluția la problema drogurilor – asta este doar soluția pentru generarea de infractori. Construirea unor scheme axate strict pe psihologi, consilieri scolari și medici, în numere mult mai mari decât există acum, în școli, este singura metodă prin care putem scădea efectele negative ale consumului de droguri, putem întârzi vîrstă de debut a consumului, și putem avea grijă, în mod real, de copii și elevi. Cele 4 proiecte actuale de lege, care toate prevăd ani grei de închisoare pentru posesorii de droguri pentru consum propriu – adică pentru consumatori – vor genera un abator penal în rîndul tinerilor. Deocamdată nu există niciun proiect de lege cu strategii adaptate măcar la nivelul anilor 2000.

În urma discuțiilor avute cu cei trei experți, ingrijorarea mea privind pericolele care-i pândesc pe elevii noștri s-a transformat în spaimă de-a binelea. Am sperat, în momentul în care am propus această discuție în spațiul public, că episodul de la școala din Petroșani să fie doar un caz izolat. Am descoperit însă că instituțiile statului sunt complet nepregătite în acest domeniu, multe școli ignoră fenomenul și nu cer ajutor de teamă că asta le-ar putea afecta imaginea iar societatea românească tratează cu maximă indiferență drama acestor copii. Și n-am făcut altceva decât să dezvălu vîrful unui iceberg pe care il intuiesc ca fiind imens. În fiecare zi, sunt adolescenți care își injectează sau inhalează substanțe psihotrope, iar reacția celor din jur rămâne cam aceeași: “Nu e treaba mea!”

sursa: www.republica.ro, autor Marcel Bartic, 23 ianuarie 2023

 Nevoia fundamentală a elevului meu este de a avea spirit. Și o voi urmări permanent, uneori împotriva voinței lui

Foto: Profimedia Images

Periodic apare câte un val de ură și ironie la adresa integralelor, protozoarelor, grupărilor hidroxil și legii lui Ohm, văzute ca inutile, simple alexandrinisme predate narcisic și aflate în contradicție cu nevoile reale ale elevilor, pe care școala pesemne le ignoră. Multe idei mestecate necritic zbură prin texte și imaginea celor care scriu sau vorbesc despre educație, cu mai multă sau mai puțină înțelegere a fenomenului, dar puține sunt mai discutabile decât ideea că ar exista nevoi perfect discernabile, incontestabile și care pot fi rezolvate cu practici bine țintite. Care sunt de fapt nevoile unui elev? Care sunt nevoile unui profesor? Cum pot fi ele făcute să conlucreze în beneficiul ambilor? E suficient ca o practică educațională să se limiteze la a servi nevoile pe care le constată? Sunt întotdeauna nevoile oamenilor benefice pentru ei? Sunt conflictuale, se pot canibaliza? Cum alcătuim o ierarhie a nevoilor? În ce măsură depind de valorile asumate de individ? Cum procedăm când aceste valori intră în conflict cu nevoile asumate de sistem și de statul care îl finanțează? Cum alcătuim un clasament al priorităților?

Pun toate aceste întrebări după un survol mintal minimal doar pentru a indica discret către un nivel de complexitate mai onorabil decât cel pe care-l propune îndeobște opinia publică. Desigur, aceasta identifică câteva probleme reale: teoria stearpă, predată fără interes, spirit și curiozitate e o problemă. Examenele care avantajează strict elevii îndopăți mnezic sunt o problemă. Sistemul care recompensează furnicuțele fără spirit e o problemă.

Ar trebui actul educațional să valideze pur și simplu întru totul nevoile unui elev? Sau ar trebui să vizeze formarea unor abilități care să-i permită elevului să dezvolte în timp noi posibilități, să ajungă să adăpostească dorul pentru mai mult, mai bine, mai amplu?

Cantitatea de informație pe care profesorii nu au îndrăzneala sau deschiderea de a o ajusta la condițiile reale de timp și învățare sunt o problemă. Dar nu putem, cu siguranță, reduce lucrurile la atât. Într-o discuție pe teme literare purtată cândva, medicul și scriitorul Florin Chirculescu a rostit accidental o sintagmă pe care o căutam de mult. El a vorbit despre "sărăcirea spațiului mental" prin absența lecturii. Și atunci am realizat că, într-adevăr, mințile noastre pot fi mai bogate sau mai sărace, aşa cum noi însine putem fi mai prospiri sau mai pauperi. Și, aşa cum nevoile omului sărac sunt altele decât cele ale bogatului, la fel, nevoile elevilor pot fi diferite în funcție de mulți factori, de la nivelul de inteligență la mediul în care trăiesc.

Ar trebui actul educațional să valideze pur și simplu întru totul nevoile unui elev? Sau ar trebui să vizeze formarea unor abilități care să-i permită elevului să dezvolte în timp noi posibilități, să ajungă să adăpostească dorul pentru mai mult, mai bine, mai amplu? Oare nu e justificat în acest punct ca profesorul să vadă în nevoile de moment ale elevului său simple pietre de hotar în călătoria spre țări nemaivăzute și mai ofertante? Și oare nu înseamnă asta că profesorul are datoria radicală și infricoșătoare de a decide în anumite momente să riște nevoile de moment ale elevului său? Oare nu de aici vine, de milenii, nevoia de magisteriat, nevoia ca actul pedagogic să se întâmpile în prezența celui care știe, care are autoritate, care poate decide pentru elevul său și niciodată împotriva lui? Și oare aceste decizii nu sunt implantate ferm în solul valoric al profesorului, în viziunea lui despre bine, rău și scopul educației? Oare nu asta face decizia pedagogică inseparabilă de decizia etică? Și, nu în ultimul rând, întreb: oare nu este arta de a impune fără a constrânge, de a livra elevului o viziune a totalului dându-i în același timp instrumentele pentru eventualul paricid, arta supremă a pedagogiei? Pentru mine, nevoile elevului vin dintr-un ideal normativ pe care mi-l asum (cel puțin la început) în numele lui, urmându-i interesul superior, pe care l-aș numi idealul „spiritului” (în

treacăt fie spus, ce covârșitoare responsabilitate este această asumare! Cum vor fi evitate orbirea mea, tentația continuă spre tiranie, dogmatismul meu, moartea spiritului în numele spiritului?). De aici derivă nevoile cărora mă voi adresa în anii cât elevul îmi stă aproape, iar dintre aceste nevoi, unele vor fi recunoscute ca atare de elev, altele nu. Nevoia de a ști (da, inclusiv ce sunt integralele și ce spune legea lui Ohm), nevoia de a fi competent moral, dubitativ, critic, curios, flexibil, consistent, sociabil, capabil să urce de la particular la general și să coboare de la abstract la concret, în stare să problematizeze, să aibă gusturi estetice, să fie bun cu animalele și cu oamenii, să fie un om al vremurilor fără a deveni orb din pricina înghesuiei, să fie amabil fără să fie prost, să aibă coloană vertebrală, să iubescă oamenii mai mult decât idealurile, să știe să alegă o sticlă de vin sau să poarte o conversație plină de farmec etc.

Cel mai mare dușman al intereselor elevului nu sunt nici integralele, nici grupările hidroxil. Un om cu spirit poate reconstrui lumea plecând de aici. Cel mai mare dușman al intereselor lui și cel mai prost servitor al nevoilor lui este lipsa spiritului. Aceea de care dau dovadă uneori profesorii pentru care e mai importantă o bisfă într-o planificare decât ceea ce știe și poate elevul lor. Aceea de care dau dovadă uneori părinții atunci când sacrifică interioritatea vie a elevului pe rugul sutelor de ore de meditații

Aș putea continua multă vreme pentru că „nevoile elevului” sunt permanent generate într-un spațiu multidimensional pe care numai pasiunea inteligentă ni-l va dezvăluie, nicidem o serie de chestionare, oricât de bine făcute. Acest ideal normativ îmi orientează de atâtă vreme acțiunile și intuițiile. Da, oricât de desuet ar suna, nevoia fundamentală a elevului meu, cea care le generează pe toate celelalte și pe care o voi urmări permanent, uneori împotriva voinei lui, este de a avea spirit. Și, de aceea, de nimic nu mă tem mai mult decât de lipsa spiritului. Iar lipsă de spirit este și jocul gol cu ecuațiile în fața unor elevi care nu știu să se întrebe nimic despre realitate și nu știu să se lase uimiți de nimic, dar și individul legat îngust și prostește de ceea ce adulții au decis cândva în baza unui chestionar că sunt nevoile lui. Cel mai mare dușman al intereselor elevului nu sunt nici integralele, nici grupările hidroxil. Un om cu spirit poate reconstrui lumea plecând de aici. Cel mai mare dușman al intereselor lui și cel mai prost servitor al nevoilor lui este lipsa spiritului.

Aceea de care dau dovadă uneori profesorii pentru care e mai importantă o bisfă într-o planificare decât ceea ce știe și poate elevul lor. Aceea de care dau dovadă uneori părinții atunci când sacrifică interioritatea vie a elevului pe rugul sutelor de ore de meditații și mormanelor de variante preconfigurate pentru examene. Aceea de care dau dovadă cei ce scriu și gândesc legile mai degrabă cu gândul la vot și clientela politică decât la copii. Interesul superior al copilului nu poate fi susținut integral de niciuna dintre părțile participante la procesul de educație. Nici statul care finanțează sistemul, nici firmele care caută aici forță de muncă, nici măcar părinții nu pot fi integral alături de elevi. Interesele lor vor fi fundamental selective în raport cu interesele celor tineri. Stă în puterea profesorilor să creeze acel spațiu în care miracolul creșterii unei ființe umane să se întâmple. Profesorul, acest ins la modul ideal socratic, „lipsit de loc”, om în interiorul unui sistem fără a fi confiscat de el, maestru profund fericit să fie depășit, acest artist al dubiului, acest dirijor al îndoiei. Acest om, care este cel mai important într-un sistem în care centrul este elevul. Fără el nu există nici reformă, nici viitor.

sursa: www.republica.ro, autor Doru Valentin Căstăian, 24 ianuarie 2023

Cotizația RENINCO – 2023

Pentru anul 2023, cotizația RENINCO este:

- 50 lei/an pentru persoane fizice
- 100 lei/an pentru persoane juridice.

Cont IBAN: RO21RNCB0086004678330001

BCR -Sucursala GRIVITA, sector 1, Bucuresti

Cod fiscal RENINCO: 10791077

Mulțumim pentru contribuții și încredere!

Toți pentru unul, unul pentru toți!